

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any 1

SETMANARI POPULAR

INCA 9 OCTUBRE 1915

Núm. 41

PAGAMENT A LA BASTRETA

En trimestre Una pesseta

DIGNIFICACIÓN DE LA MEDICINA

X

Vimos en el número anterior cuan fácilmente podía resultar lucrativa la explotación ticológica, atendidas las circunstancias que admitíamos y los fundamentos operatorios que con toda claridad dejamos consignados.

Hoy es necesario añadir que, al hablar de tan graves abusos, no se trata de ideas y conceptos abstractos, mas o menos realizables, y subceptibles de exageración en la forma de presentarlos; sino que se trata de una tristísima y lamentable realidad, que palpablemente hemos podido comprobar una y otra vez.

Por razones ya indicadas en anteriores números, y que no habrán olvidado todavía los lectores, debo guardar extremada prudencia en las indicaciones que haga sobre el particular; pero procuraré hacerlas de manera que puedan llevar el convencimiento al ánimo de los que realmente sean amantes de la verdad y tengan suficiente criterio para conocerla. Sería tarea completamente inútil la de empeñarse en convencer a los que están apasionados o fascinados. Estos son inconvincibles, para todo lo que no sea propicio a la idea que les domina.

Para que puedan los lectores hacerse cargo de la gravedad que implican los abusos cometidos en la asistencia a partos, y puedan ver la osadía con que han podido llegar a cometerse, creo conveniente consignar ciertas frases, que por si solas, dan a conocer claramente hechos que podrían llenar largos capítulos y son del tenor siguiente: «lo que es fulana no se escapará de una operación» «en cuanto a zutana, está ya el marido preparado para lo que convenga» «respecto de mengana, no tengo todavía la cosa bien dispuesta, pero si sobreviene el menor contratiempo de seguro que también caerá» Estas frases implican no tan sólo un abuso intolerable, rayano en lo escandaloso, sino también un cinismo concebible tan sólo en quien, viviendo encenagado en el vicio y la corrupción, ha llegado a familiarizarse con la infamosa explotación ticológica.

Para mejor confirmar y aclarar ciertos abusos, conviene hacer constar que se han presentado casos de extremada urgencia; pero esta no era motivada por un peligro

que amenazara a la madre, o al niño que iba a nacer; sino que era exclusivamente debida al temor de que la favorable y rápida marcha de las cosas dieran lugar a que no fuera ya posible practicar la intervención que se tenía proyectada. En tales casos, la urgencia es motivada por el temor de no poder intervenir; se teme el parto normal y feliz. ¡Que moralidad ticológica! ¡Que juicio el del vulgo creando eminencias! ¡Que fundamentos de gloria y prestigio!

Quiero aprovechar estas ideas para recordar nuevamente la imperiosa necesidad de que la profesión médica se ejerza con espíritu de sacerdocio, necesidad prevista ya por Hipócrates, el Padre de la Medicina, quien exigía a sus discípulos el juramento de que hice ya mención. en uno de los pasados números de este semanario. Por graves que sean los abusos indicados, más grave todavía debe ser conceptuado el hecho de ejercer la profesión médica quien no tiene decencia, ni probidad, ni moralidad. Esta es la verdadera causa a la que debo referirme; aquellos hechos que no son más que lógicas consecuencias.

Cuando los que se dedican a la curación, prescinden de toda moralidad, persiguiendo tan sólo la idea del lucro, no son dignos de ser llamados médicos, aunque se les haya entregado el título de tales. No son más que curanderos, y curanderos merecedores de presidio, constituyendo una verdadera calamidad pública. Como verdadera calamidad, debió ser considerada la medicina, que con todo el desenfreno moral concebible, se ejercía en Roma cuando se propuso el problema de «Si una República bien organizada debía o no tolerar a los médicos» (véase el número 32 de este semanario.)

En la moralidad extriaba la más radical diferenciación entre la Medicina y el curanderismo. Este es simplemente una explotación que se lleva a cabo, con el pretexto de saber curar. Los curanderos en general, se aprovechan de todas las circunstancias posibles y de todos los procedimientos imaginables, para seducir y embaucar a los que acuden en solicitud de remedio para sus dolencias. Persiguen tan sólo el medro personal, y aún sin tener la más elemental noción de las enfermedades que han de curar, acaban frecuentemente por engañar, explotar y estafar a muchos de los ilusos que caen

en sus redes. Utilizando lo aparatoso, suelen encubrir la falsedad, la osadía, y la desvergüenza, que son sus principales características.

Si el que tiene título y por tanto conocimientos médicos utilizables, quiere seguir por el mismo camino del curandero, y dedicando a este objetivo sus aptitudes, prescinde de todo freno moral ¿quien dudará de que con extraordinarias ventajas sobre el curandero ha de poder engañar explotar y estafar? Su labor será más fácil, pero en mi concepto de mayor culpabilidad; porque comete abusos a mansalva gracias al título que ostenta; porque prosituye este mismo título, que se le otorgó para que lo empleara dignamente; porque defrauda a la sociedad que tiene derecho a exigirle el cumplimiento de sus deberes profesionales; y por otras razones que omito. Su criminalidad es mayor y por lo tanto, debe con mayor motivo ser metido en la cárcel.

No se me objete, que la sociedad conocerá a los médicos que procedan indignamente y los detestará. Esto podrá ser muy lógico, pero es una gran equivocación, por lo que he indicado respecto al vulgo y por lo que voy exponer.

La sociedad actual está neurasténica y y por lo tanto mentalmente desequilibrada. Cuando un médico cuidadoso ce sus deberes profesionales, ejerce cumpliendo con su obligación, lo cual ya es mucho pedir, atendiendo a las dificultades que hay en hacerlo, la sociedad ni se altera ni se comueve en lo más mínimo, y hasta pasa sin enterarse de ello. Pero cuando aparecen impresiones nuevas, agudas, fuertes, cuando circula la noticia de hechos extraordinarios obtenidos por procedimientos curativos nuevos y extraños, entonces la sociedad se ocupa de ellos y los comenta neurasténicamente, modificándolos más o menos según la tendencia de los entusiastas propagandistas que divulgan el extraño acontecimiento. Si el protagonista tiene parola y arrogancia para seducir a ciertas gentes, tiene conseguida la victoria. Puede contar con un bando de incondicionales adeptos que constantemente le alaban, le defienden y casi le glorifican.

Siempre que la sociedad se ocupe de curaciones insólitas extraordinarias, incomprendibles, puede tenerse la seguridad de que no la obtuvo ningún médico digno. Si buscáis

al autor de las portentosas curaciones que comenta la sociedad referentes a graves y muy extrañas dolencias, hallareis constantemente, que tales portentos son debidos a un curandero ó a un médico que sigue sus procedimientos.

¡Así se deja fascinar la actual sociedad!

Sebastián Amengual.

(Continuará)

TARDORAL

I

La tardor ja es arribada
ab negra vesta de dol,
y terra y cel llagrimosos
entristeixen nostre cor.

Cau la pluja lenta, freda,
sobre'ls camps ab veu de plor,
y l'arbreda, defallida,
espolsa'l fullatge groch.

La terra sent anyorances,
malaltic está lo sol;
extranya cançó gemeguen
els pins desolats del bosch.

Y els aucells fan sols refilen
passades de desconsol:
tot pregona l'agonia
d'una vida qui se pòn ...

II

Els cims de nostres montayes
apareixen ja nevats;
sembla la neu qui'ls abriga
la mortalla d'un gegant.

Ja la negra nuvolada
s'estén trista per l'espai;
ja anuncia la tempesta
la remor del frò llunyà.

De l'esquerpa serralada
van baixant de cap al plà
rierons y torrenteres,
tremolosos y plorant.

Y l'arbreda, consirosa,
son brancatge despul'at
de flors, nius, perfums y cántichs. ...
plany la mort de sos encants.

¡Que quiet reposa'l poble!
¡Que deserts resten els camps!
Sols se veu caure la pluja,
sols se sent el vent giscar,

al ressò de la campana
qui murmura himnes de pau,
al morir el jorn tristíssim,
convidantnos al descans.

¡Oració de recondances
p'el vellet de cabells blancs!
!Vesllums incerts ab qu'apunta
l'aua de l'eternitat!

Antoni Gelabert y Cano.

Document importantíssim

A nostre fill Victorià, del titol dels Quatre Sants Coronats, de la Santa Iglesia Romana prevere Cardenal Guisasa i Menendez arquebisbe de Toledo, i a tots els demés arquebisbes i bisbes d'Espanya.—BENET XV PAPA.

Amat fill nostre i venerables germans, salut i bendició apostòlica.

Es gloria antiga i nobilíssima dels espanyols la piadosa i fervent devoció al Vicari de Jesucrist; pero si en tots temps se vege ren proves preclaríssimes de aquexa pietat i amor, ninguna tan insigne com la que de vosaltres, amat fill nostre i venerables germans, acabàm de rebre. Nos referim a les cartes que quiscun nos haveu enviat, totes del mateix tenor, com eixides d'una mateixa voluntat envers Nos. Perqué ¿quin consol major per nostre trist i afligit cor, que aquexa sollicitud, digna de fills amantíssims, per allugerir la nostra pena amb la vostra participació i aquestes súpliques unides a les nostres, per implorar de la divina clemencia el fi de tan greu calamitat? ¿Quina cosa més digna de lloança que les gracies que donau al Deu misericordiós per haver manfingut a Espanya indemne de tan voraç incendi?

Tant més quant amb la vostra propia seguretat s'hi junta una singular sollicitud per a Nostra sort. Perque ja fa temps que la situació del Romà Pontifex en aquesta ciutat, cap del món catòlic no és certament tal que pugua Ell en manera alguna conformar-se amb ella, atenent al dever sagrat de son ofici apostòlic. Aquest estat de coses és de sí mateix causa de tants mals que, tal qual com està constituït, no sembla que pugua remediarse ninguna voluntat humana. Una situació, doncs, tan difícil en temps normal, clar està que s'ha de haver empitjorat desde que l'Italia també ha entrat en la lluita.

Tot això amb raó, vos té a vosaltres preocupats, com a qui més nos ama, perque veis que s'han augmentat necessàriament noves dificultats per al govern de la Iglesia, i no podeu menys de témer que tal vegada hagem de arribar al últim extrem.

Doncs bé; en lo que vosaltres, seguint a Sa Majestat el Rei catòlic, amb tanta generositat oferiu en nom vostre i en lo de tots los ciutadans, de que si arribàs la ocasió de tenir Nos que buscar assil en alguna part, Espanya se tendria per ditxosa si volíem acceptar sa hospitalitat, hi descubrim clarament lo noble esperit d'un poble devotíssim nostre, i no duptam de que Espanya consolaria la nostra nova amargura amb tots los bons oficis de pietat. Pero, al testimoni nostre entranyable agraïment primer al august Monarca i després a tots vosaltres, feim vots i amb fervoroses súpliques demanam a Deu que jamai permeta que, ni tan sols per breu temps, sia necessari que Nos disfrutàssem de lo que nostre amadíssim fill el Rei Alfons i vosaltres tan afectuosament nos prometeu. Perque Nos tan solament sortiríem al desterro, amb greu

dany i dol de la Iglesia—com ja vosaltres temeu—quan les afflictives circumstancies en que's troba la Seu Apostòlica, arribàssem al extrem.

Per lo tant, animau-vos, i implorant lo patrocini de la Verge Mare de Deu, continuau pregant al Sacratíssim Cor de Jesús, que amb la efusió de son amor envers los homes, ofega les humanes ambicions, i per fi retorn en la terra l'imperi de la pau.

A vosaltres, amat fill, a nostres venerables germans i a Espanya entera, donàm amorosíssimament la nostra apostòlica bendició, penyora de les divines gracies i testimoni de particular benevolencia.

Dat en Sant Pere de Roma, a quinze dies del mes de Agost del any mil noucents quinze.

BENET XV PAPA.

PRENIU EXEMPLE

No fa gaire temps qu'en es Jutjat municipal d'un poble de Mallorca passà sa sigüent escena:

JUTGE.—En resumen, l'amo'n Pau, lo que don Xim vos demana es que li pagueu ses cinquanta lliures qu'ha tres anys li estau devent. ¿Qué hei deis amb això?

L'AMO.—Que no li dec cap doblé, perque'l vaitx pagá fins a una maia, es dia que vaitx sortí d'es lloc que li tenia arrendat.

JUTGE.—Feis favó de treure es recibo o testimonis de com mentres el pagareu.

L'AMO.—Es recibo el vaitx esquexà, perque no m'agrada guardá papés. Testimonis no'n tenc, perque mai vaitx creure que vengués es cas d'haver-los de mesté. Per altre part, ¿qui havia de pensá qu'aquest senyó tengués sa poca vergonya de exigí que li pagás dues vegades es mateix deute? (digué mirant a don Xim amb aire despreciatiu).

Don Xim torná vermei com sa grana i no digué paraula.

An es Jutge, que los coneixia a tots dos, i sabia que don Xim era s'honradés en persona, i que l'amo'n Pau era un pillastre de quatre sòles no li cabia cap dubte sobre quin d'ets dos era es poca vergonya, i de bona gana hauria condemnat l'amo'n Pau an es pago, si's devers d'es seu càrrec no l'haguessen obligat a apurá sa veritat antes de pronunciá es fallo; així es que després de reprendre a l'amo'n Pau per havè insultat an es demandat, digué:

JUTGE.—Vostè, don Xim, ¿juraria que l'amo'n Pau li está devent ses cinquanta lliures?

D. XIM.—Si, senyó.

JUTGE.—Idò, jur.

I don Xim jurá.

JUTGE.—I vos, l'amo'n Pau, ¿jurariau que no estau devent aquestes cinquanta lliures a don Xim?

L'AMO.—Si, senyó.

JUTGE.—Idò, jurau.

L'amo'n Pau anava a jurá. Don Xim l'agafa per un braç i l'atura, diguent:

D. XIM.—Basta, ja basta; jo vos perpon l'amo'n Pau. Ni per cinquanta lliures, ni per cinquanta mil, presenciare jo mai es repugnant espectacle que dona un homo que jura en fals. Senyò Jutge, ¿puc retirá sa demanda?

JUTGE.—Si, senyò.

D. XIM.—Idò, la retir. Aquest homo no'm deu res, i vostè dispens de sa moléstia. Bon día tenga; i cap a ca-seua falta gent.

—¡Quin tonto! (va dí es Secretari que ja veia perduts ets seus drets d'aquell verbal).

JUTGE.—Sí; però es qui fan aquestes fonteries son tan raras, per desgracia, que en tants d'assumptos com han passat per ses meues mans, encara mai havia vist un fet d'aquesta casta. ¡Ojalá tots fossen com ell! ¡Sabs qu'hei aniria de més dret ei mon! I vos, l'amo'n Pau, donau gracies a Deu; aquest pic n'heu sortit bé; alérta a tornar-hi caure, que pagareu sa nòva i sa veia.

Un Testimoni.

Del «Soller»

Ecos de Ca-nostre

MALALT IL·LUSTRE.—Cada dia lo primer que miràm an els diaris de Palma són les noticies del curs de la malaltia del Il·lm. Vicari Capítular S. V., alegrant-nos ferm de la milloransa que tots els dies anunciaven. Més ara fa dos dies que ha tengut augment de calentura i ha passat nits intranquiles degut al estat nirviós del il·lustre malalt, segons al pàrer dels metges.

De bon de veres demanant al Bon Jesús que li don la salut, si convé, per bé de la Iglesia de les bones causes que ell tant duia an el cor.

DESGRACIA.—Mentres feien la processó, diumenge passat, caigué un nin d'uns 7 anys del campanar de Sant Domingo, fill de s'Escolà d'aquella iglesia, el qual quedà tant mal ferit que morí al cap d'algunes hores.

Sa mare no feia gaire que lo havia mudat per anar a la processó, i an aquesta feien comptes que era sos pares, quand los daren la trista nova de la mortal caiguda.

Deu Nostro Senyor aconsol a sos angustiats pares amb la conformansa cristiana.

DEL MERCAT.—Va comparaixe molta de gent firera, i la cortera de grans se vé molt concorreguda, fent-se forsa de barrines.

An el Pes del bessó no s'hi entenien per la moltitut de figues seques i bessó comprat que esperava torn a la bàscula; de repetir-se aquestas pressades l'Ajuntament tendrà que posar dues bàsculas per servir el públic. Les quexas que sentirem sobre això no eren ben fundades perque poques vegades s'havia vist la necessitat de posar dues bàscules com aquests dijous darrers.

Els preus no variaren gaire dels dijous

anteriors; això és: el bessó a 102'50 ptes. el quintà i el marilla a 105. Les figues seques a tot preu segons classe, pegant-se les bones a 26 i 27 ptes. el quintà.

Els porcs, que no se'n presentaren gaire, se pagaven a 15 pessetes l'arrova, animals d'un quintà i de cinc arroves.

A SAN FRANCESC.—Dia 4 d'octubre és celebrà la festa de Sant Francesc titular de la iglesia Franciscana. Hi va haver completes la nit abans, comunió general molt concorreguda, ofici major que celebrà'l Sr. Ecònom, i el vespre la celebració de la mort de San Francesc. S'estrenà una missa d'En Bottazzo per la Escolanía seràfica la qual s'és vista rebustida amb una quinzena de cantadoretz més, per haver passat a Inca l'escola de llatinitat de la Provincia franciscana. Predicà'l distinguit Orador sagrat Mossen Nicolau Saggesse, Cura-ecònom de Bunyola, i a la funció del vespre el Superior, acabant-se la esplendoroso festividat amb una processó amb Santíssim amb assistencia dels terciaris, pel recinte de la Iglesia.

EL ROSARI A LES IGLESIES.—Amb bastanta concurrencia de faels se resa la devoció del Santíssim Rosari a nostres iglesias, a missa primera, a les 7 i entrada de fosca. Els vespres a la Parroquia se fa amb Nostr'-Amo Patent i a San Francesc i San Domingo amb exposició menor.

A SAN DOMINGO.—Diumenge és celebrà la festa de Nostra Senyora del Rosari amb tota solemnitat. E-hi fé dos sermons Mossen Josep Cabrer, Rector de la Iglesia de Sant Joan de Palma, cantant les glories del Santíssim Rosari, que en tot temps desde la seva institució és estat el remei de grans calamitats públiques.

El capvespre e hi va haver processó del Rosari pels carrers de la població, amb assistencia de la Comunitat parroquial de preveres.

Ya los artríficos van conociendo las propiedades curativas de la «Piperazina Dr. Grau» para combatir el reuma, arañillas, mal de piedra, ciática, gota, cólicos nefríticos, neuralgias, etc. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

MALALT.—S'hi troba de gravetat, an el poble de Campanet, nostro amic i veinat D. Lloaxim Gelabert, (Fill) de ca'n Vich; si bé les darreras noves que mos són arribades són que està notablement millor, de lo que mos n'alegràm ferm, desitjant que prest pugua tornar sà i bò a Inca.

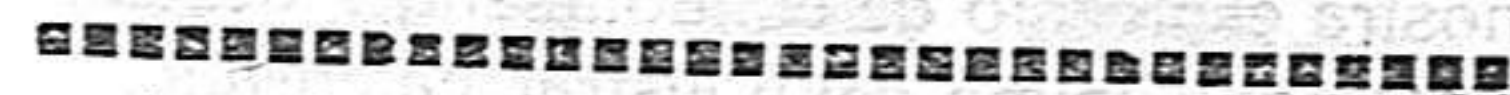

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	105'00	el quintà
Blat	a	19'50	la cortera.
Xexa	a	20'50	id.
Sivada	a	09'00	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ordi	a	10'00	id.
id. foraster	a	09'50	id.

Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'00	id.
id. per bestia	a	18'50	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	06'00	id.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Després de rebuts els Sagraments i la Bendició apostòlica, morí diumenge a vespre, D. Miquel Guetglas Pare de nostro amic estimadíssim el M. I. Mn. Joan Canonge i Secretari eclesiàstic del Palau.

Mestre Miquel Caponet, com li deien els pagesos, era pare d'una nombrosa familia, persona d'un caràcter trempat i alegre, que sempre tenia a sos llabis la riaia innocent i aguda, que moltes vegades feren callà grosses penes al prenent-li la mort desapiadada bastants de sos fil's a la flor de la vida; i fent-lo tornar a sonriu e son fill darrer que per la seva bondat i il·lustració merqué les investidures del sacerdoci i de la Mussa canonjal, essent estimat i respectat de tot-hom. La penosa i llarga malaltia que l'ha duit al sepulcre l'ha sufrida amb gran resignació cristiana.

Les exequies celebrades en sufragi de la seva ànima són estades una gran manifestació de dol que han posat de relleu les amistats i simpaties del seu fill sacerdot. A la conducció del cadaver al Cementeri e-hi acudí una gentada immensa, veent-s'hi molts de sacerdots externs i els seminaristes d'Inca que formen part de la Schola cantorum. Feia de preste el M. I. Mossen Bartomeu Pascual ajudat en cantidat de Ministres del Notari eclesiàstic Mn. Galmés i del Vicari de la Seu Mn. Oliver. Presidien el dol son fill Mn. Joan, el M. I. Mn. Francesc Mir, Rector de la Catedral i Mn. Pau Mir, Rector de San Miquel de Palma.

An el funeral, la Iglesia parroquial estava plena d'amics i allegats figurant molts de sacerdots i rectors dels pobles circumveins. Els ministres del altar foren les personalitats eclesiàstiques que hem dit que presidiren el dol a l'enterro. Se cantaren els variants de de la missa a grans veus polifòniques per Schola cantorum del seminari i altres cantors i el despediment del dol va esser llarg i afectuós.

Enviam nostro afectuós condol a sa familia i particularment a sa viuda D.ª Catalina Prats i a son fill el M. I. D. o in Guetglas, a ne qui doni Deu molts anys de vida per porer pregar per sos amats difunts.

Ha mort a son domicili de Son Espanyollet Mossen Pere Martí i Mir, germà de nostro amic D. Andreu, Administrador de Correus d'Inca.

Aquest sacerdot era persona molt il·lustrada i havia regentades les càtedras de Religió i Moral dels Instituts de Palma i de

Cardenal Cirneros de Madrid, ostentant, també, el títol de Missè que va exercí moltes vegades i era autor de distintes obretes de Religió.

Fa temps que una greu malaltia li fé abandonar Madrid i sos estudis i retirat a casa seva esperava la mort, confortat amb los sacraments del viàtic.

Rebia sa familia i son germà D. Andreu nostra expressió de condoliment, i descansí en pau l'ànima del il·lustrat catèdric.

LA CONCIENCIA

La consciència és Deu present en l'home—
V. Hugo.

Hi ha an el fons de les ànimes un principi innat de justícia i de virtut, segons el qual jutjam les nostres propies accions i les d'els demés, segons sien bones o males, i és an aquest principi que jo nomen «consciència».—*J. J. Rousseau.*

La consciència és el millor llibre de moral que fem: és el que devem consultar amb més freqüència.—*Pascal.*

Quant hi haja conflicte entre el món material i el món moral, entre la realitat i la consciència, aquesta darrera ha de tenir la raó—
Amiel.

La consciència no franzeix amb ningú.—
Saint Simón.

Ocurrencies

Entre pagesos:

—Escolta Tòfol, ¿No te estava malalta la vaca?

—Si, ja ho crec.

—¿I qué li donaves?

—Oli de trementina.

—Vaja, adeusiau, moltes gracies.

Al s'endemà:

—Ola, Tòfol, si que'm vares bé enredar ahir. Vaig donar oli de trementina a la vaca i s'és morta aquesta nit.

—Mira, paciència; igual li va passar a la meua.

EPIGRAMA

De quatre marits és viuda

Madò Mercé;

I ara ja'n té un altra

Per casar-sé.

—¿Qué tal, que tal aquest altre,

Diu en Borrás,

Qué tant mateix, com els altres,

L'enllestirás?

I ella respòn, cremada:

¡Tú no'hu veurás!

Puis el quint, diu el Decàlec,

¡No maffarás!

Sebastiá Barceló.

Máquinas de escribir FOX modelo 24, de escritura visible.

La más fuerte y la que reúne más ventajas de todas las máquinas de escribir. A quien nos pruebe lo contrario le regalaremos una.

¡¡Última creación Norte Americana!!

Representante con depósito:

Vda. de JOSE F. CASTELLA

Plaza del Mercado, 17.—INCA.

VENTA

Se venden; la casa número 4 de la calle de la Rosa en esta ciudad; y una porción de tierra sita en este término y pasage camino antiguo de Llubí llamada "Son Ramis,, de «Can Morey», propia de Guillermo Pujadas Ramis (a) Fideu, mide 7 cuarterones 40 destres, plantada en parte de viña y el resto dedicada a cultivo y arbolado.

Para informes, a su apoderado Juan Pieras Ramis en esta ciudad, General Luque 77.

CAIXISTA

An aquesta imprenta se necessita un caixista que ja sabi fer feina.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—
En papé una peseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y millesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores—50 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Llubí. Una 25 cent.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

COLEGIO ESPAÑOL

DE 1.ª Y 2.ª ENSEÑANZA

INTERNADO, SEMINIZERNADO, EXTERNADO

PROFESORADO COMPETENTE

SE DASE REGLAMENTO

Calle de Jaime Ferrer-5-1.º

PALMA DE MALLORCA

BREVE

Cartilla Civico-Moral

POR EL

M. I. Sr. D. Nadal Garau y Estrany
Canónigo Doctoral de la S. I. C. B. de Mallorca

PRECIO

Un ejemplar encuadernado 0'40 ptas.

De venta en la Librería La Bona Causa, Murta, 5. —Inca,

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas**. Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios

Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.

Puños id, id. a 10 céntimos par.

Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca.—Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT**—Mayor 6, 8, 10—P. del Sol, 1 y 2,